JÉRÉMI SAUVAGE

Fulgi de zăpadă eternă

Scriitor francez născut la Havre, pe 5 martie 1971 (în zodia Peştilor, cu ascendent în Gemeni), Jérémi Sauvage a fost atras încă din adolescenţă de literatura gen *polar* şi cea *science fiction*. Este autorul a peste 20 de nuvele publicate în diverse jurnale, reviste şi antologii francofone din Franţa, Belgia şi Canada (Québec).

În numărul 538 al revistei **ANTICIPAŢIA** i-a apărut prima traducere în limba română, o scurtă povestire intitulată *„Manus Dei"*. Primul roman l-a publicat în Franţa, în 1990, *„o greşeală de tinereţe, demnă de uitat"*, cum îl califică acum. Un al doilea roman (*Fantasy*) şi un al treilea (*Polar S-F*) vor apărea în curând la două edituri franceze.

Jérémi Sauvage a fost între '96-'97, până când a trebuit să plece în armată, secretarul buletinului de informare francofon **INFINI-Flash**. În noiembrie anul trecut a lăsat locul de redactor şef literar al fanzinului „Revue de l'imaginaire", care apare la Rouen, lui Eric le Gloahec, pentru a trece în lumea publicaţiilor profesionale (noua revistă TENEBRES, al cărei prim număr a fost deja lansat în ianuarie '98).

Pentru această primăvară, tânărul scriitor îşi pregăteşte teza de doctorat la facultatea de Litere a Universităţii din Rouen. Va fi greu (!) având în vedere că de la începutul lunii februarie a.c. a trebuit să-şi ia în serios şi „meseria" de... tânăr tătic.

Abia deschisesem pleoapele. Corpul îmi era înţepenit, iar bătăile inimii răsunau ca un ecou stins. Am încercat să fac o mişcare. Durerile au fost atât de puternice încât am scăpat câteva lacrimi. Mă furnicau şi extremităţile membrelor, însă geamătul am reuşit să-l opresc înainte de a-mi atinge coardele vocale, tocmai când s-a aprins un bec electric. Atunci am uitat de durere ca să-l privesc strălucirea. Lumina foarte puternică îmi ardea ochii. Am început să clipesc iarăşi.

Cât timp să fi stat în întuneric?

Aveam impresia că trebuia să mai rămân nemişcat până în momentul când se va produce un eveniment mecanic în spaţiul real dimprejurul meu.

Din stomac îmi urcau pe esofag un gol de aer şi câteva picături de suc gastric. Am început să tremur, însă senzaţia a trecut repede. Am auzit apoi sunete electronice. Am vrut să-mi întorc capul, să văd ce anume mă înţepa atât de usturător încât să-mi învineţească braţele, dar am realizat că întreg craniul îmi era prins într-un molton de spumă solidă. Pe lângă lumina gălbuie a becului mi se părea că vederea îmi era slăbită şi de o peliculă translucidă. În schimb, circulaţia sanguină se accelera.

Deodată, capacul recipientului unde mă aflam s-a deschis basculând înspre dreapta. Abia acum îmi simţeam corpul iarăşi plin de viaţă. Mi-am amintit şi că Tata fusese cel care ne ordonase să ne închidem în acel recipient de supravieţuire. „NE ordonase?" mă mir, apoi îmi reveni memoria: „Da... *Ester*, sora mea mai mare..."

Au urmat patru zgomote metalice. Am simţit dureri la încheieturile mâinilor şi picioarelor, însă puteam să le mişc: erau eliberate din chingi. M-am ridicat cu grijă, dar am rămas aşezat câteva secunde ca să-mi masez încheieturile. Vederea mi se limpezi încetul cu încetul până când am zărit clar un al doilea recipient aşezat alături de cel lângă care stăteam de când mă sculasem. Era deschis şi gol. Privind împrejur, am văzut doar pereţi de beton igrasioşi, acoperiţi de mucegai. Pe plafon erau mai multe becuri care luminau încăperea.

Mi-am scos cu grijă acele implantate în antebraţe şi am observat că tuburile de alimentare se prelungeau până la un aparat de nutriţie alimentat de un cvasiprocesor. În timp ce pe locurile înţepăturilor se formau mici picături de sânge, lichidul din tuburi se scurgea şi dispărea în solul poros... Mi-a trecut prin minte să opresc aparatul, însă hăbar nu aveam cum funcţiona. M-am ridicat fără să mă forţez şi am început să mă mişc. Articulaţiile plesneau una după alta. Apoi am observat, prin uşa întredeschisă a adăpostului, începutul unui culoar. Am încercat s-o strig pe sora mea, însă din gât nu-mi ieşeau decât sunete nearticulate. Am repetat încercarea: „Ester?". Nici un răspuns. Eram totuşi sigur că se trezise înaintea mea.

– Ester!

– Paul?

I-am auzit vocea răsunând din depărtare, de la celălalt capăt al porţii de oţel. Urechile îmi ţiuiau.

l-am auzit ecoul paşilor apropiindu-se înainte să-i pot zări silueta. Ester purta un combinezon albastru satinat identic cu al meu. Părul îi era despletit. Reflex, mi-am petrecut mâna peste creştet. Al meu era neted. Am văzut-o trecând în fugă prin golul porţii, sărindu-mi în braţe şi murmurându-mi numele. Plângea.

– Ester. Eu... Eu nu-mi amintesc prea bine ce s-a petrecut înainte de Somn. Poate tu...

Pe măsură ce vorbeam, vocea îşi recăpăta timbrul normal, iar ţiuitul din urechi dispărea. Am luat-o pe Ester în braţe şi i-am mângâiat părul blond.

– Ştii cumva unde ne aflăm? am întrebat-o în şoaptă.

– În adăpostul lui Tata.

Adăpostul lui... Desigur! Mi-am amintit ca prin vis, şi acesta pe jumătate şters, o sală mare, cu mulţi oameni care lucrau.

– Ceilalţi unde sunt?

– Nu ştiu. Am încercat să deschid poarta adăpostului, dar era prea grea pentru forţele mele. În plus, Paul, nici eu nu-mi amintesc de prea multe lucruri. Practic, de aproape nimic.

Mi-am scuturat capul. Amnezia nu putea fi totală, însă ne lipseau prea multe elemente, prea multe piese, ca la jocul de puzzle... Ester se desprinse din braţele mele zâmbind şi-mi făcu semn să o urmez. Pardoseala de beton brut îmi îngheţa tălpile. Am privit jur-împrejur.

– Ce cauţi?

– Pantofi.

– Am văzut la capătul coridorului nişte haine de blană. Normal, ar trebui să fie şi cizme.

Mă luă de mână şi mă trase după ea. Pe lângă mirosul de umezeală, în culoar am simţit şi duhoarea aerului stătut. Mă întrebam câtă vreme stătuserăm închişi în acele recipiente de supravieţuire. După o singură noapte, aerul nu putea să miroasă a stătut. Poate săptămâni, poate luni. „Chiar ani!", mă fulgeră un gând sinistru. Am simţit că şi mâna Esterei era rece.

– Acolo! am strigat.

– Ce spui?

– Am văzut ceva mişcând.

– E un animal. Poate un simplu păianjen.

Vorbise pe acelaşi ton ca mai demult, când eram copii şi ea mă liniştea dacă mă speriam. Un animal... Nu-mi aminteam de existenţa altor vietăţi. Doar de oameni. Ba da! Şi de *plante*... Mici, firave şi verzi, unduite de vânt. Şi altele mai mari, scorţoase...

– Cum se cheamă plantele acelea mari, cu tulpină tare? am întrebat-o.

– (După ce s-a gândit o clipă) Copaci...

Exact. *Copaci*. Păianjenul – dacă aşa ceva era – nici măcar nu se clinti când am ajuns în dreptul lui. Dintr-o privire mi-am dat seama că nu se asemăna cu nimic din ceea ce îmi puteam aminti. Corpul ascuns într-o cochilie se sprijinea pe zece tălpi, iar deasupra se înălţau patru tije cu globuri galbene la capete. O altă imagine mă fulgeră.

– Cum le zice animalelor acelea mici şi leneşe care-şi poartă casa în spinare?

– La ce te referi?

– Au o casă în formă de cochilie şi antene cu ochi rotunzi...

– (Iar se gândi) *Melci*.

Ester privea şi ea animalul.

– Dar ăsta nu-i un melc. Doar un păianjen neobişnuit.

Când am ajuns în faţa porţii de oţel, am observat la mijloc un fel de roată metalică asemănătoare închizătorilor de uşi blindate de la vapoare. Încă o amintire: *vapoare... Marea...*

– Uite aici, Paul! Hainele despre care ţi-am vorbit. Ai noroc, sunt şi cizme îmblănite, asortate... şubelor.

Ezitarea ei mă bucură. Nu numai eu trebuia să scormonesc prin minte pentru a găsi cuvântul adecvat. Părţi întregi din memorie parcă îmi fuseseră şterse. Îmi venea greu să vorbesc.

Ne-am îmbrăcat fără să dăm atenţie asortării hainelor.

Apoi Ester mi-a explicat că pentru a putea deschide poarta trebuia, cu siguranţă, să întoarcem roata.

– În doi s-ar putea să reuşim, adăugă.

Mâinile ni se lipiră de fierul îngheţat. Ne-au trebuit câteva minute bune ca să deşteptenim mecanismul, dar apoi am putut întoarce roata fără efort. Odată deblocată, uşa se deschise de la sine şi ne-am dezechilibrat.

Decepţia a venit după aceea. Dincolo de uşă era tot un coridor. Unul întunecos. Cu pereţii curbaţi... Asta m-a făcut să-mi amintesc că Tata amenajase adăpostul în tunelul metroului. Când am intrat, am văzut şinele ruginite. Nu ne rămânea decât să urmăm traseul până la următoarea staţie. Ester mă luă din nou de mână şi mă conduse, păşind cu atenţie, vreo două sute de metri.

La început nu mi-am dat seama dacă ochii mi se obişnuiau pe parcurs cu semiîntunericul sau dacă de la capătul tunelului ajungea până la noi lumina zilei. Când ne-am apropiat destul, am văzut într-adevăr o staţie... Mă temeam să nu dăm peste cineva. Mai bine singuri decât printre cadavre!

Pe pereţii murdari am deslușit inscripţia Place Foch. Chiar dacă staţia era luminată, cele patru tuneluri care se formau în acel loc erau tot întunecate. Poate mai existau şi alte porţi care să ne bareze drumul, dar nimic nu ne-ar fi putut împiedica să ieşim la suprafaţă.

M-am întors către Ester:

– Nu crezi că vom avea alte probleme, ajunşi afară?

– Ce fel de probleme?

– Dacă Tata a construit un adăpost, a făcut-o cu siguranţă pentru a ne proteja de ceva. Viruşi, radiaţii, mai ştiu eu ce...

– M-am gândit tot timpul la asta, dar n-avem ce face. Nu putem rămâne în subteran la infinit.

Nu m-a convins decât pe jumătate. Nici ea nu era sigură de nimic. Am continuat să mergem când, deodată, ceva trosni sub cizma mea. La fel păţi şi Ester. Când ne-am aplecat, am văzut aşchii dure şi colţuroase.

– Ce-i asta? (Mă îndoiam că-mi va răspunde).

– Oase. Ar trebui s-o luăm din loc.

Am urcat una câte una treptele unei scări foarte înclinate şi interminabile. Muşchii de la picioare mă dureau. Organismului nostru i-ar mai fi trebuit o bucată de vreme ca să se adapteze la activitate. Gâfâind, am ajuns la o altă poartă metalică, tot cu o roată, la fel ca prima. În timp ce întorceam din greu la ea, mi-au revenit în minte oasele călcate şi am realizat că, poate, unii au ales să moară decât să iasă la suprafaţă. Imediat, o broboană de sudoare mi se prelinse pe şira spinării. În sufletul meu se strecurase nesiguranţa.

Privirile ni se încrucişară. *Eşti sigur de ceea ce facem?* Roata ajunsese la capăt şi uşa se deschise.

Ne izbi un vânt glacial. Am avut o senzaţie confortabilă de uşurare când aerul de afară mi-a pătruns în plămâni. Nici urmă de efect toxic. Era curat, contrar temerilor mele. În ochii lui Ester am revăzut iubirea fraternă care ne unise întotdeauna. Am izbucnit în râs la unison şi nu ne-am mai fi oprit dacă nu ne-ar fi înecat tusea. După ce ochii ni s-au obişnuit cu lumina naturală, am făcut primii paşi. Afară.

M-au invadat emoţii din cele mai contradictorii.

Peisajul era dezolant. Un alb murdar acoperea şi pământul şi cerul. Printre fulgii de zăpadă am zărit ruinele unor clădiri. Umbrele lor contrastau cu griul ambiant, incitându-mi imaginaţia. Una mi se părea a fi un monstru, alta o fantomă sau o creatură din lumea de dincolo. Am încercat să recunosc clădirile. Ştiam că ne aflăm undeva în Place Foch, numai că perdeaua de fulgi spulberaţi de vânt era prea deasă ca să disting detaliile din umbre.

Vântul, destul de intens, aduna stratul de zăpadă murdară în grămezi informe. Din loc în loc, se iscau vârtejuri ridicând nori de fulgi în spirale. Parcă dansau în ritmul rafalelor. Picioarele ni se afundau până la genunchi în troiene. Eram deprimat. Nu auzeam nici un alt sunet în afara vuietului vântului frecându-se de ruine. Peste tot numai ruine... Nimic altceva. Ester mă strânse de mână ca şi cum mi-ar fi spus „nu trebuie să deznădăjduim". Nu mai recunoşteam nimic. Nici de numele oraşului unde trăisem înainte nu mai eram sigur. Fusese Louen..., poate Rouen? Efortul mersului prin troiene, în pantă, mă făcea să transpir.

Ester o luă înainte. M-am lăsat condus. Mi-am dat seama pe urmă că urcam pe şoseaua care ducea la gară. După vreo trei sute de metri abia ne mai mişcam. Am ajuns totuşi la enorma clădire din care acum nu mai rămăsese decât o aripă în picioare. În rest, ziduri prăbuşite, moloz... Mă gândeam că poate amintirile mele s-or fi deformat în timpul somnului.

Două coloane încadrau o poartă masivă, adică ceea ce mai rămăsese din ea. Am urcat cele câteva trepte lăsate într-o parte şi ne-am adăpostit înăuntru. Ester îşi scoase gluga, în vreme ce eu îmi descheiam haina de blană. Acoperişul era aproape întreg, doar din loc în loc zăpada pătrundea prin câteva găuri.

Străbăteam holul gării călcând printre resturi de schelete roase de cine ştie ce animale mutante. Îmi reveni în minte păianjenul...

– Ceva nu-i în regulă..., am spus îngrijorat.

Nici eu nu ştiam dacă era o constatare sau o întrebare. Eram încă aiurit de vuietul vântului şi de iureşul fulgilor.

– Da, e ceva în neregulă, mă aprobă Ester. Îţi mai aminteşti zăpada?

– Ba bine că nu! Numai că ceea ce vedem noi...

– Exact! Când ninge nu e ger.

– Dacă zici tu...

Sora mea, de mică era suspicioasă. Întotdeauna se întreba „de ce?". Pe mine nu mă interesa zăpada. Tot ce voiam, era să-l găsim pe Tata.

– Crezi c-o mai fi în viaţă, tata? am întrebat-o nesigur.

– (Ezită un moment, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele) Ştii, Paul? Cred că Tata e mort de cine ştie când. Mă gândesc chiar că lumea întreagă a pierit. Priveşte acolo, jos...

M-am uitat. Ochii mi se fixară pe o foaie de hârtie îngălbenită, acoperită pe alocuri de fulgi. Era un ziar. Prima pagină a unui cotidian foarte răspândit înainte de Adormirea noastră. Trei cuvinte imprimate cu caractere enorme, în majuscule, umpleau pagina:

„ACESTA ESTE SFÂRŞITUL"

Ziarul era datat 17 ianuarie 2009.

Refuzam să accept o asemenea soartă. Tata construise cele două recipiente de supravieţuire tocmai pentru a ne da o şansă de supravieţuire. În plus, programase deschiderea lor după o perioadă destul de lungă pentru a ne trezi într-o lume nouă, cea de după dezastru. Mi-a venit să plâng realizând situaţia absurdă în care ne aflam. Mai aveam totuşi o speranţă: să existe şi alte aparate de supravieţuire răspândite în oraş, sau altundeva. Doar dacă...

– Zăpada..., Paul. Asta nu-i zăpadă, spuse cu tristeţe Ester.

Mâinile au început să-mi tremure şi-am scăpat ziarul. I-am auzit ca prin vis afirmaţia categorică:

– Asta e cenuşă.

Traducerea:
Laurenţiu Turcu